

„Máris klasszikus, amelyet még évekig olvasni fogunk.”

– READ WITH JENNA BOOK CLUB

„Towles a létezés szövetének egy aprócska szálát tépte le:
tíz eseménydús napot, melyek során az ő szemével
meglátjuk a legendának is beillő történeteket.”

– NEW YORK TIMES

A Lincoln Highway

AMOR TOWLES

AMOR TOWLES

A
Lincoln
Highway

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2026

Testvéreimnek:

Stokley-nak
és
Kimbrough-nak

Az est és a síkság,
Buja, komor és mindig néma;
Sok mérföldnyi friss szántás,
Nehéz, fekete, termékeny televény;
Növekvő búza, növekvő gyom,
Igáslovak, fáradt férfiak;
Hosszú, néptelen utak,
Komor napnyugták hamvadó tüze,
Az örök, közömbös égbolt.
S az ég alatt: az Ifjúság...

Willa Cather: *O Pioneers!*

ΤÍΖ

Emmett

1954. június 12. A Salinától Morgenig tartó, háromórás autómérföld út alatt Emmett szinte egy szót sem szólt. Az első hatvan mérföld alatt Williams nevelőtiszt még baráti beszélgetést kezdeményezett. Mesélt a gyerekkoráról Amerika keleti részén, és Emmettet is kérdezte az övéről a farmon. De többé nem fognak találkozni, így Emmett nem látta értelmét, hogy erről beszélgessenek. Miután Kansas és Nebraska államok határán a nevelőtiszt bekapcsolta a rádiót, Emmett csöndben kibámult az ablakon át a prérire, és a gondolatait megtartotta magának.

Amikor déli irányból öt mérföldre megközelítették a várost, kimutatott a szélvédőn.

– Ott forduljon jobbra! Az a fehér ház lesz az, körülbelül négy mérföldnyire.

A nevelőtiszt lassított, és lekanyarodott. Elhajtottak McKuskerék, majd Andersenék háza mellett, amelyhez két egyforma, nagy, piros csűr tartozott. Pár perc múlva megpillantották Emmették házát egy kis tölgyligetben, úgy harmincyardnyira az úttól.

Emmettnek úgy tetszett, mintha errefelé az összes ház az égből potytyant volna. Az övékét kissé megviselte a földetés. A tető a kémény mindkét oldalán behorpadt, és az ablakkeretek úgy voltak elvetemedve, hogy az egyiket kinyitni nem lehetett rendesen, a másikat meg becsukni. A következő pillanatban már az is látszott, hogy a deszkaburkolatról egészen lepergett a festék. Amikor már csak száz lábnyira voltak a kocsifelhajtótól, a nevelőtiszt leállt az út szélén.

– Emmett – szólalt meg, kezét a kormányon tartva –, mielőtt beme-
gyünk, szeretnék valamit mondani.

Az, hogy Williams nevelőtiszt szeretne valamit mondani, nem volt meglepő. Amikor Emmett Salinába érkezett, a nevelőtiszt az indianai születésű Ackerly volt, aki nem fecsérelte a szót olyan tanácsra, amit bot-
tal hatékonyabban lehetett átadni. Williams nevelőtiszt azonban modern
ember volt, egyetemi diplomával, jó szándékkal, íróasztala fölött Frank-
lin D. Roosevelt bekeretezett fényképével. Könyvekből és tapasztalatból
szerzett eszméi voltak, és bőséges szókinccse ahhoz, hogy tanácsná formál-
ja őket.

– Sok fiatalember számára, aki Salinába jön – kezdte –, az az esemény-
sor, ami miatt a gondjainkba kerülnek, csak a kezdete egy hosszú, probl-
émákkal teli életútnak. Ők olyan fiúk, akiket nem tanítottak meg kis
korukban, hogy mi a jó, és mi a rossz, most pedig már nem sok értel-
mét látják megtanulni. Bármiféle értékrendet vagy törekvést próbálunk
is beléjük nevelni, azt minden bizonnyal elhajtják, mihelyt kikerülnek a
látókörünkből. Sajnos, ezeknél a fiúknál csak idő kérdése, hogy mikor ke-
rülnek a topeкаи javítóintézetbe, vagy még rosszabb helyre.

A nevelőtiszt Emmetthez fordult.

– Azt akarom mondani, Emmett, hogy te nem ilyen fiú vagy. Nem
régóta ismerjük egymást, de ez alatt az idő alatt láttam, hogy annak a fi-
únak a halála miatt nagyon bánt a lelkiismeret. Senki nem képze-
li, hogy ami azon az estén történt, az akár a rosszakarat szellemét, akár a te jel-
lemedet tükrözné. Szörnyű véletlen volt. De mint civilizált társadalom,
azt óhajtjuk, hogy az is, aki akaratlanul lett mások szerencsétlenségének
okozója, fizessen valami jóvátételt. Persze a jóvátétel fizetése részben azok
megelégedésére szolgál, akiket a legközelebről érint a szerencsétlenség,
mint például ennek a fiúnak a családja. De azt is óhajtjuk, hogy annak a
fiatalembernek is javára váljék, aki a szerencsétlenség *közvetítője* volt. Az-
zal, hogy lehetőséget kap leróni az adósságát, ő is megnyugvást találhat,
bűnbocsánatot nyerhet, és így elkezdheti a megújulás folyamatát. Érted,
amit mondok, Emmett?

– Értem, uram.

– Örömmel hallom. Tudom, hogy most az öcsédről kell gondoskod-
nod, és a közvetlen jövő ijesztőnek tűnhet, de te okos fiatalember vagy, és

még előtte az egész élet. Most, hogy teljes egészében leróttad az adósságot, remélem, jól tudsz majd élni a szabadsággal.

– Ezt szándékozom tenni, nevelőtiszt úr.

Abban a pillanatban Emmett így is gondolta. Mert csaknem mindenél egyetértett, amit a nevelőtiszt mondott. Nagyon jól tudta, hogy még előtte az egész élet, és tudta, hogy gondoskodnia kell az öccséről. Azt is tudta, hogy inkább közvetítője, mint okozója volt a szerencsétlenségnek. De azzal nem értett egyet, hogy teljes egészében leróta az adósságát. Mert nem számít, mennyi véletlen volt benne, ha az ő keze vetett véget egy másik ember földi életének, ahhoz, hogy bebizonyítsa a Mindenhatónak, hogy méltó a kegyelmére, nem kevesebb kell, mint az egész hátralevő élete.

A nevelőtiszt elindította a kocsit, és befordult Watsonék házához. A tornác előtt két másik koci állt, egy személy- és egy kisteherautó. A nevelőtiszt a kisteherautó mellé parkolt. Amikor Emmett-tel kiszálltak a kocsiból, egy magas férfi, kezében cowboykalappal kijött a házból és le a tornacról.

– Szervusz, Emmett!

– Jó napot, Mr. Ransom!

A nevelőtiszt kezét nyújtott a gazdának.

– Williams nevelőtiszt vagyok. Szép öntől, hogy vette a fáradságot, és fogad minket.

– Nem volt fáradság, nevelőtiszt úr.

– Úgy tudom, régóta ismeri Emmettet.

– Születése óta.

A nevelőtiszt Emmett vállára tette a kezét.

– Akkor nem kell elmagyaráznom magának, micsoda remek fiatalember. Mondtam is neki az autóban, hogy most, hogy leróta a tartozását a társadalomnak, előtte az egész élet.

– Úgy is van – helyeselt Mr. Ransom.

Mindhárman szótlánul álltak.

A nevelőtiszt még alig egy éve élt a Közép-Nyugaton, de már elégszer állt tanyaházak tornáca előtt ahhoz, hogy tudja: mikor a beszélgetésben idáig érnek, akkor az embert be szokták invitálni és megkínálni valami húsító itallal; és ezt illik elfogadni, mert máskülönben megsértődnek,

még ha háromórás út áll is előtte. Azonban sem Emmett, sem Mr. Ransom nem invitálta be a nevelőtisztet.

– Nos – szólalt meg –, azt hiszem, ideje indulnom.

Emmett és Mr. Ransom még egyszer megköszönte a nevelőtisztnek a segítséget, kezet ráztak vele, aztán nézték, ahogy beül a kocsiba, és elhajt. A nevelőtiszt negyed mérföldnyire lehetett, amikor Emmett a személyautó felé biccentett.

– Mr. Obermeyeré?

– A konyhában vár.

– És Billy?

– Azt mondtam Sallynek, hogy kicsit később hozza át, hogy Tommal elrendezhessétek a dolgot.

Emmett bólintott.

– Készen állsz bemenni?

– Legyünk túl rajta – felelte Emmett.

Tom Obermeyer a kis konyhaasztalnál ült rövid ujjú fehér ingben, nyakkendőben. Ha zakó is volt vele, azt bizonyára a kocsiban hagyta, mert nem volt a széktámlára akasztva.

Amint Emmett és Mr. Ransom belépett, a bankár meglepettnek tűnt, mivel hirtelen hátrátolta a székét, felállt, és kezet nyújtott, mindezt egyetlen mozdulattal.

– Nos hát, üdvözlöm, Emmett! Jó újra látni önt.

Emmett szó nélkül megrázta a bankár kezét.

Emmett körülnézett, és megállapította, hogy a padló fel van söpörve, a pult letörölve, az edények elmosva, a konyhaszekrények becsukva. A konyhában nagyobb rend volt, mint Emmett emlékezete szerint bármikor.

– Tessék – mondta Mr. Obermeyer az asztal felé mutatva –, üljünk csak le!

Emmett a bankárral szemben foglalt helyet. Mr. Ransom állva maradt, vállával az ajtófélfának támaszkodva. Az asztalon vastag, barna dosszié hevert karnyújtásnyira a bankártól, mintha valaki más tette volna oda. Mr. Obermeyer megköszörülte a torkát.

– Először is, Emmett, hadd fejezzem ki részvételem édesapja halála miatt! Remek férfi volt, és fiatalon vitte el a betegség.

– Köszönöm!

– Úgy tudom, hogy amikor a temetésre jött, Walter Eberstadtnek alkalma nyílt leülni önnel megbeszélni az apja örökségét.

– Így van – felelte Emmett.

A bankár együttérzően, megértően bólintott.

– Akkor úgy vélem, Walter elmagyarázta, hogy az apja három évvel ez előtt újabb hitelt vett fel a régi jelzálog mellé. Akkor azt mondta, hogy a gépparkja korszerűsítésére. Valójában azt hiszem, annak a hitelnek jó részét más, régebbi hitelek visszafizetésére fordította, mivel az egyetlen új mezőgazdasági gép, amit az ingatlanon találtunk, a John Deere volt a csűrben. Bár szerintem az se nem oszt, se nem szoroz.

Úgy tűnt, Emmett és Mr. Ransom egyetért azzal, hogy az se nem oszt, se nem szoroz, mivel egyikük sem szólalt meg. A bankár újból megköszönte a torkát.

– Arra akarok kilyukadni, hogy az utóbbi néhány évben a termés nem olyan volt, mint az édesapja remélte, az idén pedig a haláleset miatt egyáltalán nem lesz betakarítás. Tehát nem volt más választásunk, mint visszahívni a kölcsönt. Tudom, hogy ez kellemetlen üzleti körülmény, Emmett, de szeretném, ha megértené, hogy a bank nem könnyen hozta meg ezt a döntést.

– Szerintem te már elég könnyen meghozod ezt a döntést – mondta Mr. Ransom –, mivel olyan nagy gyakorlatod van benne.

A bankár ránézett a gazdára.

– De Ed, ez igazságtalanság. Egy bank sem azért ad hitelt, hogy végrehajtsa.

A bankár visszafordult Emmetthez.

– A hitel természete olyan, hogy a kamat és a tőke visszafizetése időhöz van kötve. Ennek ellenére, amikor egy rendszeren fizető ügyfél elmarad a részletekkel, engedményeket teszünk neki. Meghosszabbítjuk a határidőt, és elhalasztjuk a behajtást. Az ön apja tökéletes példa erre. Amikor kezdett elmaradni, adtunk neki még időt. Amikor pedig beteg lett, még több időt adtunk neki. De az ember néha nem tud felülkerekedni a balszerencsén, akármennyi időt adunk is neki.

A bankár kinyújtotta a kezét, és rátette a barna dossziéra, jelezve, hogy az övé.

– Már egy hónappal ezelőtt kiüríthettük volna az ingatlant és meghirdethettük volna eladásra, Emmett. Minden jogunk megvolt hozzá. De nem tettük. Megvártuk, hogy kiteljen az ideje Salinában, és hazajöjjön aludni a saját ágyába. Meg akartuk engedni, hogy sietség nélkül átnézze a házat, és összeszedje a személyes holmiját. A fenébe, még a közműszolgáltatót is megkértük a saját kontónkra, hogy ne zárja el a gázt meg a villanyt.

– Ez igazán rendes volt magától – felelte Emmett.

Mr. Ransom felmordult.

– De most, hogy már itthon van – folytatta a bankár –, a legjobb lesz mindannyiunk számára, ha lezárjuk ezt a folyamatot. Mint az apja birtokának örököse, alá kell írnia néhány papírt. És néhány héten belül, sajnálom, hogy ezt kell mondjam, de lépéseket kell tennie, hogy ön és az öccse kiköltözzenek.

– Ha van valami aláírnivaló, írjuk alá!

Mr. Obermeyer kivett néhány papírt a dossziéból. Emmett felé fordította őket, és lapozott bennük, miközben rámutatott az egyes bekezdések és albekezdések céljára, megmagyarázta a szakkifejezéseket, és megmutatta, hol kell aláírni teljes névvel, hol pedig elég a szignó.

– Van tolla?

Mr. Obermeyer odaadta Emmettnek a tollát. Ő habozás nélkül aláírta és szignózta a papírokat, majd visszacsúsztatta az asztalon.

– Ennyi?

– Van még valami – mondta a bankár, miután gondosan visszatette őket a dossziéba. – Az autó a csűrben. Amikor a szokásos leltárt készítettük a házról, nem találtuk a törzskönyvet, sem a slusszkulcsot.

– Minek az magának?

– A második kölcsönt, amit az apja fölvetett, nem kellett kimondottan mezőgazdasági gépvásárlásra fordítani. Bármilyen nagyobb felszerelést vehetett belőle a gazdaság számára, ami sajnos a személygépkocsit is magában foglalja.

– Azt a kocsit ugyan nem.

– Nos, Emmett...

– Azt nem, mert az a nagyobb felszerelés nem az apámé. Az az enyém.

Mr. Obermeyer hitetlenkedéssel vegyes együttérzéssel nézett Emmettre – aki szerint e két érzelemnek semmi keresnivalója sem volt egyazon

arcon egyazon időben. Emmett kivette a zsebéből a tárcáját, elővette a törzskönyvet, és letette az asztalra.

A bankár fölvette, és megvizsgálta.

– Látom, hogy az autó az ön nevében van, Emmett, de bizonyára az édesapja vette önnek...

– Nem ő vette.

A bankár segélykérően nézett Mr. Ransomra. Segély nem jött, így visszafordult Emmetthez.

– Két nyáron át – kezdte Emmett – dolgoztam Mr. Schulte-nál, hogy megkeressem a pénzt az autóra. Falat húztunk. Tetőt zsindelezünk. Verandát javítottunk. Ami azt illeti, még a maga új konyhabútorát is segítettem beszerezni. Ha nem hiszi, nyugodtan kérdezze meg Mr. Schulte-ot. De akárhogy is, az autohoz nem nyúlhat.

Mr. Obermeyer összevonta a szemöldökét. Amikor azonban Emmett kinyújtotta a kezét a törzskönyvért, szó nélkül visszaadta. Amikor pedig elment a dossziéjával, nem különösebben lepte meg, hogy sem Emmett, sem Mr. Ransom nem vette a fáradságot, hogy kikísérje.

Miután a bankár távozott, Mr. Ransom kiment Sally és Billy elé, Emmett pedig egyedül végigjárta a házat.

Akárcsak a konyhát, a nappalit is rendesebbnek találta a szokásosnál: a díszpárnák a kanapé sarkába állítva, a képes újságok szépen egymásra rakva a dohányzóasztalon, apja íróasztalának teteje lehajtva. Az emeleten, Billy szobájában be volt ágyazva, a kupak- és madártollgyűjtemény szépen sorba rakva a polcon, és az egyik ablak nyitva volt, hogy szellőzzön a szoba. Bizonyára a folyosó túloldalán is nyitva volt egy ablak, mivel légáramlat meglengette a Billy ágya fölött lógó vadászrepülőket: a Spitfire-, Warhawk- és Thunderbolt-maketteket.

Emmett lágyan elmosolyodott, ahogy meglátta őket.

Azokat a repülőket ő építette, amikor annyi idős lehetett, mint most Billy. Az édesanyjától kapta a modellkészletet még 1943-ban, amikor a barátaival kizárólag az európai és a csendes-óceáni hadszíntereken kibontakozó csatákról tudtak beszélni, Pattonról, aki a hetedik hadsereg élén a szicíliai partokat támadja, meg Pappy Boyington Fekete bárány repülőszázadról, amivel az ellenséget gúnyolta a Salamon-tenger fölött. Emmett

mérnöki precizitással építette meg a modelleket a konyhaasztalon. A feleségelet és sorozatszámot négy pici üveg zománccfestékkel, vékony ecsettel festette a repülőgépek törzsére. Amikor készen lettek, Emmett rézsútosan felállította őket a sublót tetején, épp, ahogy a repülőgép-anything fedélzetén sorakoztak.

Billy négyéves kora óta csodálta őket. Néha, amikor Emmett hazajött az iskolából, Billyt ott találta a sublót mellett állva egy széken, amint vadászpilótanyelven beszél magában. A hatodik születésnapjára meglepetésként Emmett az apjukkal Billy ágya fölé akasztotta a repülőket.

Emmett továbbment a folyosón az apja szobájába, ahol ugyanolyan rendet talált: be volt ágyazva, a fényképek a sublóton leporolva, a függöny félrehúzva és masnival megkötve. Emmett az egyik ablakon át végigtekintett az apja földjén. Húszévnyi szántás-vetés után most alig egy évre hagyták magára, és már látszott a természet kérlelhetetlen közeledése: a háromfogú ürm, az aggófü meg a vasfü meglepedett a különböző prériefüvek között. Ha még pár évig parlagon marad, meg sem fog látszani, hogy valaki valaha gazdálkodott ezen a területen.

Emmett megcsóválta a fejét.

Balszerencse...

Ez mondta Mr. Obermeyer. Olyan balszerencse, ami túl nagy ahhoz, hogy felülkerekedjenek rajta. A bankárnak igaza volt, egy bizonyos határig. Ami a balszerencsét illeti, abból mindig bőven akadt Emmett apjának. De Emmett tudta, hogy nem csak ennyiről van szó. Mert ami a rossz döntéseket illeti, abból is bőven akadt Charlie Watsonnak.

Emmett apja 1933-ban jött Nebraskába Bostonból újdonsült feleségével és azzal az álommal, hogy földműves lesz. A következő két évtizedben megpróbált búzát, kukoricát, szójababot, még lucernát is termelni, de minden kísérlete kudarcba fulladt. Ha egyik évben vízigényes növényt választott, kétéves aszály következett. Ha melegigényes növényre váltott, nyugaton viharfelhők gyülekeztek. A természet könyörtelen, mondhatnánk. De a gazda, aki két-három évente mást és mást termel? Emmett már gyermekkorában tudta, hogy az ilyen ember maga sem tudja, mit akar.

Hátul, a csűr mögött volt egy Németországból behozott, különleges cirokarató gép. Egykor nélkülözhetetlen volt, hamarosan azonban fölöslegessé vált, most pedig már hasznavehetetlen, mivel az apjának nem volt

annyi esze, hogy eladja, mikor abbahagyta a ciroktermelést. Csak ott hagyta a tisztáson a csűr mögött hóban-fagyban. Amikor Emmett annyi időse volt, mint most Billy, és a barátai átjöttek játszani a szomszédos farmokról – olyan fiúk, akik a háború kellős közepén előszeretettel másztak föl minden gépre, mert az játékból tank volt –, még ők sem mentek az aratógép közelébe, ösztönösen érezve, hogy valami baljós jel, amely rozsdásodó testében hordozza a kudarc ígérését, amitől akár udvariasságból, akár önvédelemből távol kell tartania magát az embernek.

Amikor Emmett tizenöt éves volt, és a tanév a végéhez közeledett, egy este biciklizett a városba, bekopogott Mr. Schulte-hoz, és munkát kért tőle. Mr. Schulte annyira zavarba jött a kéréstől, hogy leültette Emmettet a vacsoraasztalhoz, és hozatott neki egy szelet pitét. Aztán megkérdezte tőle, hogy egy farmon nevelkedett fiú mi a csudáért akar szögeket kalapálni egész nyáron.

Emmett nem azért ment Mr. Schulte-hoz, mert tudta, hogy kedves ember, vagy mert a város egyik legszebb házában lakott. Azért ment hozzá, mert úgy gondolta, hogy bármi történjék is, egy ácsnak mindig akad munkája. Bármilyen jól van megépítve egy ház, mégis kell javítani. A zsarnérok meglazulnak, a padlódeszka elkopik, a tetőgerendák megrepednek. Csak Watsonék házát kellett bejárni ahhoz, hogy az ember lássa, miként rág az idő vasfoga egy tanyaházon.

A nyári hónapokban némely éjszaka mennydörgés volt, és száraz szél süvített, és Emmett hallotta, hogy az apja forgolódik a másik szobában, mert nem tud aludni, és nem ok nélkül. Mert az a gazda, aki jelzalogot vett föl, olyan, mintha a híd korlátján egyensúlyozna széttárt karokkal, csukott szemmel. Olyan élet az, amelyben a bőséget esetleg csak pár csepp eső vagy néhány fagyos éjszaka választja el a nyomortól.

Egy ácsnak viszont nem okoz álmatlan éjszakákat a természet. *Ő örömmel fogadja az időjárás viszontagságait. Örömmel fogadja a hóvihart, felhőszakadást, tornádót. Örömmel fogadja a penész megjelenését és a rovarok invázióját. Ezek a természeti erők lassan, de elkerülhetetlenül aláássák egy-egy ház épességét, meggyengítik az alapját, elrohasztják a gerendáit, lemállasztják a vakolatát.*

Emmett nem mondta el mindezeket, amikor Mr. Schulte föltette neki a kérdést. Villáját letéve csak annyit válaszolt:

– Én úgy tudom, Mr. Schulte, hogy Jób ökröket tartott, Noé pedig a kalapácsot forgatta.

Mr. Schulte felnevetett, és ott helyben felfogadta Emmettet.

A megye legtöbb gazdája, ha az elsőszülött fia azzal jön haza egy este, hogy ácsnak szegődött, úgy elbeszélgetett volna vele, hogy megemlegeti. Aztán, a biztonság kedvéért, áthajtott volna az ácshoz, és vele is elbeszélgetett volna – nehogy még egyszer eszébe jusson a más fiának nevelésébe ártani magát.

De amikor Emmett azzal ment haza, hogy elszegődött Mr. Schulthez, az apja nem haragudott. Figyelmesen meghallgatta. Egy pillanatnyi gondolkodás után azt mondta, hogy Mr. Schulte rendes ember, és az ácskodás hasznos szakma. A nyári szünet első napján pedig bőséges reggelit készített Emmettnek, ebédet csomagolt neki, és áldását adta arra, hogy kitanulja egy másik férfi szakmáját.

Talán ez is rossz döntés volt.

Amikor Emmett visszajött a földszintre, Mr. Ransom a veranda lépcsőjén ült alkarját a térdére támasztva, kalapja még mindig a kezében. Emmett leült mellé, és mindketten a parlagon hagyott földet nézték. Úgy fél mérföldnyire éppen csak látszott a kerítés, ahol az idősebb férfi birtoka kezdődött. Emmett tudomása szerint Mr. Ransomnak majd' ezer marhája és nyolc alkalmazottja volt.

– Meg szeretném köszönni, hogy magához vette Billyt – mondta Emmett.

– Ez a legkevesebb, amit tehetünk. Ezenkívül képzelheted, mennyire örült Sally. Már úgysis elege volt abból, hogy a háztartásomat vezesse, de az öcsédről gondoskodni, az más. *Mindnyájan* jobbakat ettünk, mióta Billy nálunk volt.

Emmett mosolygott.

– Akkor is. Billynek sokat számított, és nekem is megnyugtató volt, hogy maguknál lakik.

Mr. Ransom bólintással nyugtázta a fiatalember háláját.

– Williams nevelőtiszt rendes embernek látszik – mondta kisvártatva.

- Tényleg rendes ember.
- Olyan, mintha nem is kansasi lenne.
- Nem is az. Philadelphiában nőtt fel.

Mr. Ransom forgatta a kezében a kalapját. Emmett látta, hogy a szomszédja akar valamit mondani. Azon gondolkodott, miként mondja, vagy mondja-e egyáltalán. Vagy talán a megfelelő pillanatra várt, hogy mondja. De néha magától eljön a megfelelő pillanat, mint most is, amikor az úton egymérföldnyire porfelhő jelezte a lánya jöttét.

– Emmett – kezdte –, Williams nevelőtisztnek igaza volt, hogy leróttad az adósságodat, mármint ami a társadalmat illeti. De Morgen kisváros, sokkal kisebb, mint Philadelphia, és itt nem mindenki úgy fogja látni, mint a nevelőtiszt.

– Snyderékra gondol.

– Snyderékra gondolok, Emmett, de nem csak rájuk. Rokonaik is vannak a megyében. Vannak szomszédjaik és régi családi barátai is. Vannak kuncsaftjaik meg gyülekezeti társaik. Mindnyájan tudjuk, hogy amilyen bajba Jimmy Snyder került, azt nagyrészt magának köszönheti. Életének tizenhét éve alatt egy egész életre szóló szarkupacot összerakott. De a fivéreinek ez nem számít. Főleg, hogy ifjabb Joe elesett a háborúban. Már annak sem örültek túlságosan, hogy csak másfél évet kaptál Salinában, aztán mikor megtudták, hogy még pár hónappal hamarabb is szabadulsz apád elhunytja miatt, éktelen haragra gerjedtek. Valószínűleg éreztetni fogják veled a haragjukat, ahányszor csak tehetik. Szóval, amíg tényleg előtted az egész élet, vagy inkább, éppen, mert előtted az egész élet, meg kéne gondolnod, hogy valahol máshol próbálsz szerencsét.

– Emiatt ne aggódjon – felelte Emmett. – Negyvennyolc óra múlva Billyvel már nem leszünk Nebraskában.

Mr. Ransom bólintott.

– Mivel az apád nem sok mindent hagyott hátra, szeretnék nektek adni valami apróságot az induláshoz.

– Nem fogadhatok el magától pénzt, Mr. Ransom. Már így is túl sokat tett értünk.

– Akkor tekintsd kölcsönnek. Majd visszafizeted, ha megvetted valahol a lábad.

– Azt hiszem – vetett ellen Emmett –, a Watsonok egyelőre épp elég kölcsönt vettek föl.

Mr. Ransom mosolyogva bólintott. Majd felállt, és fejére tette a kalapját, amint a Betty névre keresztelt, ócska kisteherautó berobogott a kocsi felhajtóra. Sally vezetett, Billy mellette ült. Mielőtt még a kocsi farolva megállt, és a kipufogócsövén láng csapott ki, Billy kinyitotta az ajtót, és a földre ugrott. Válláról vászon hátizsák lógott az ülepéig. Elszaladt Mr. Ransom mellett, és Emmett dereka köré fonta a karját.

Emmett leguggolt, hogy átölelje az öccsét.

Sally közeledett tarka, ünneplő ruhában, kezében sütevényel, arcán mosollyal.

Mr. Ransom filozofikusan vette tudomásul a ruhát és a mosolyt.

– Nézd csak, ki van itt! Ne szorítsd ki belőle a szuszt, Billy Watson!

Emmett felállt, és az öccse fejére tette a kezét.

– Hello, Sally!

Sally mindjárt a tárgyra tért, mint mindig, ha zavarban volt.

– A ház ki van söpörve, az ágyak bevetve, van szappan a fürdőszobában, és vaj, tej, tojás a jégszekrényben.

– Köszönöm! – mondta Emmett.

– Azt gondoltam, hogy vacsorázzatok velünk, de Billy erősködött, hogy itthon egyél. De mivel csak most érkezted, csináltam nektek egy egytálételt.

– Nem kellett volna ennyit fáradoznod, Sally.

– Most már mindegy, itt van. Csak be kell tenni a sütevénybe háromszázötven fokon¹ negyvenöt percre.

Ahogy Emmett átvette a sütevényt, Sally megrázta a fejét.

– Le kellett volna írnom.

– Szerintem Emmett meg tudja jegyezni. És ha ő nem, Billy biztosan.

– Meg kell sütni háromszázötven fokon negyvenöt percig – hadarta Billy.

Mr. Ransom a lányához fordult.

– Ezek ketten biztos, hogy beszélgetni akarnak, nekünk meg otthon van dolgunk.

¹ 350° Fahrenheit ≈ 175° Celsius.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk neked,
ha egy igazán jó könyvet akarsz elolvasni!

Már rendelhető!
VESD BELE MAGAD MIHAMARABB!

MOST kiadói KEDVEZMÉNNYEL is a Tiéd lehet!
[Megrendelem most a kiadónál!](#)

Sőt!

A kiadó **KönyvSárkány Klubjának** tagjaként
ELŐFIZETŐI ÁRON csaphatsz le rá!
[Megrendelem most a KönyvSárkányon!](#)

**Köszönjük, hogy megrendeléseddel
még több jó könyv megjelenését támogatod!**

- Csak bemegyek egy pillanatra, hogy megmutassam...
- Sally! – szólt Mr. Ransom ellentmondást nem tűrő hangon.

Sally mosolyogva mutatott Billyre.

- Jó legyél, kisöreg!

Emmett és Billy végignézte, ahogy Ransomék beszállnak a teherautókba, és elhajtanak az úton. Aztán Billy Emmetthez fordult, és még egyszer megölelte.

- Örülök, hogy itthon vagy, Emmett!
- Örülök, hogy itthon vagyok, Billy.
- Most nem kell visszamenned Salinába, ugye?
- Nem. Soha nem kell visszamennem Salinába. Na, gyere!

Billy elengedte Emmett-tet, és bementek a házba. A konyhában Emmett kinyitotta a jégsekrényt, és becsúsztatta a sütőedényt az egyik alsó polcra. A felső polcon ott volt a megígért tej, tojás és vaj. Ott volt még egy üvegben házi almaszósz, egy másikban pedig őszibarackbefőtt.

- Nem vagy éhes?
- Nem, köszönöm, Emmett. Sally csinált nekemogyoróvajás szendvicset, mielőtt eljöttünk.
- Egy kis tejet kérsz?
- Persze.

Emmett az asztalhoz hozott két pohár tejet, Billy pedig levette a hátizsákját, és egy székre tette. Kicsatolta a tetejét, és óvatosan kivett egy kis, sztaniolba csavart csomagot. Nyolc keksz volt benne. Kettőt letett az asztalra, egyet Emmettnek, egyet magának. Aztán visszacsavarta a sztaniolt, visszatette a csomagot a hátizsákba, becsatolta a tetejét, és leült.

- Jó kis zsákod van – mondta Emmett.
- Igazi amerikai katonai hátizsák – felelte Billy. – Igaz, hogy tartalékos katonáinak hívják, mert nem vitték el a háborúba. Mr. Gunderson boltjában vettem. Van még tartalékos elemlámpám, tartalékos iránytűm meg ez a tartalékos karóráim.

Billy kinyújtotta a karját, és megmutatta a csuklóján lötyögő órát.

- Másodpercmutatója is van!
- Miután Emmett megcsodálta az órát, beleharapott a kekszbe.
- Finom. Csokidarabos?
- Ühüm. Sally sütötte.